

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδὸς Προαστείου ἀριθ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρονομετρημάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαεὶ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάρρξιν Χαρ. Ἀρνίον, — Λέοντος Δε-Τερσῶ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σιυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάρρξιν Δμλ. — Κυρίας Robinson : ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ, διήγημα.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προληρησία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,58 ἰν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15. 'Εν Ρωσίῃ βούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Η'

— Δὲν λέγω ὅτι εἶδα τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, εἶπεν αὐτὴ παιδρῶς, ἀλλὰ δὲν με ἐπρόλαβεν εἰμὴ ὀλίγας στιγμᾶς.

'Ο Φριδερίκος τὴν προσέβλεψεν ἀπορῶν.

Οὐδὲν ἔχνος εἰς τὸ ἀξιέραστον πρόσωπόν της ἐδήλου τὴν ταραχὴν τῆς παρελθούσης νυκτός.

'Εκ νέου ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ λύπη ἐκυρίευσαν τὴν ψυχὴν τοῦ ὑποπλοιάρχου.

— Καθὼς βλέπω, ἐσυλλογίσθη, εὐκολον θὰ μοῦ εἶνε νὰ ἐπιτύχω συγγνώμην διὰ τὴν παραφροσύνην μου.

'Η εὐκαιρία παρουσιάσθη εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα.

'Η Λευκὴ Διλλιέρ δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων νεανίδων· ἔχαίρει πᾶσαν τὴν δυνα-

τὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπιθυμοτυπίαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν.

— Κύριε Πλεμόν, εἶπεν, εὐαρεστεῖσθε νὰ μοῦ προσφέρητε τὸν βραχιονά σας δι' ἓνα μικρὸν περίπατον εἰς τὸν κήπον ;

'Ὁφείλε νὰ συγκατατεθῆ. 'Η νεᾶνις προελάμβανε τὴν ἐπιθυμίαν του.

Τὴν ὠδήγησεν εἰς περίπτερον ἐγειρόμενον ἐπὶ σωροῦ λευκῶν βράχων, καλυπτομένων ὑπὸ ἀγριαμπέλου, ἀναμέσον τῶν ρωγμῶν, τῶν ὁποίων γιγαντιαῖοι θάμνοι ἀλόγως ἐξέτεινον τὰ ἀκανθώδη φύλλα των.

'Ὅτε εὐρέθησαν μόνοι, ἡ νεᾶνις ἐξηπλώθη εἰς μίαν ἐκ τῶν ταλαντευομένων ἐκείνων ἐλαφρῶν ἐκ καλάμου ἐδρῶν, ἡρεμωτάτη δέ, με τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της ἀτενῶς βλέποντας ἤρχισε λέγουσα :

— Γνωρίζω ὅτι κατὶ θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε. Λέγετε.

'Ο Φριδερίκος ἐδίστασεν. 'Η ἀγχίνουα ἐκείνη καὶ ἡ ἀταραξία τὸν ἐτάρασαν.

Κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ εὐρη τὰς λέξεις, ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

— Δεσποινίς, εἶπε, πρέπει νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην.

'Η νεᾶνις ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ὀπισθοῦν χλευαστικῶς.

— Νὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμην ; Δὲν ἐννοῶ, ἀπήντησεν.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ νέος μετὰ τινος θλιβεραῖς ἐκπλήξεως, ὀφείλω νὰ σὰς ἐξηγήσω τοὺς λόγους μου.

— Βεβαίως, κύριε.

Τότε πᾶς δισταγμὸς ἐξέλιπεν. 'Η το ὄρθοις, ἀφέθη εἰς τὸν ροῦν καὶ ἐλάλησεν ἀκατάσχετος.

— Δεσποινίς, ἐπανελάβε, πρέπει νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην, διὰ τὸ ἀπερίσκεπτον κίνημα, διὰ τὴν ταραχὴν, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλω τὴν παρελθούσαν νύκτα. Εἶνε ἡ πρώτη στιγμὴ, καθ' ἣν δύναμαι νὰ ζητήσω τὴν συγγνώμην σας, ἐὰν δέ, ὡς ἐλπίζω, ἡ σκηνὴ δὲν ἔσχεν ἄλλους μάρτυρας, σὰς παρακαλῶ νὰ λησμονήσετε τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν μου, νὰ λησμονήσετε ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιβάλω τὸ ψεῦδος οὐδὲ εἰς τὸ πρό-

σωπόν μου, οὐδὲ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Εἶπε ταῦτα ταχέως, χωρὶς νὰ διακοπῆ, μὴ τολμῶν νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα ἐκ φόβου μήπως ἀντικρύσῃ σκωπτικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων της. Καὶ ἐσιώπησεν.

'Η νεᾶνις ἐψιθύρισε μετὰ τινος στεναγμοῦ :

— Ζητεῖτε συγγνώμην ; Λοιπὸν μεταμέλεσθε διὰ τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν σας, ὡς λέγετε ;

'Ο Φριδερίκος οὐδὲν ἀπήντησεν.

Μακρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησεν.

Μὲ ὄλον τὸ πνεῦμά της ἡ Λευκὴ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαγῆ τῆς ἐπωδύνου ἐντυπώσεως τῆς σιγῆς ἐκείνης.

'Ηγέρθη.

— Αὐτὸ μόνον ἠθέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, κύριε Πλεμόν ; ἠρώτησεν.

— Αὐτό, δεσποινίς.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει δόσατέ μοι τὴν χεῖρά σας· θὰ λησμονήσω.

Καὶ ἐπρόφερε τὴν φράσιν : «θὰ λησμονήσω» διὰ παραδόξου τρόπου, μετὰ κινήματος νωχελούς, μόλις ἐκφράζοντος ἀποχαιρετισμόν.

'Εμελλε λοιπὸν ν' ἀποχωρισθῶσιν οὕτω, διὰ μιᾶς σκαιᾶς παρεξηγήσεως. 'Ο Πλεμόν δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῆ.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, δεσποινίς, εἶπεν ... 'Επιθυμῶ νὰ ἔχω... τὴν ὑπόληψίν σας τοῦλάχιστον, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ ἀληθές, τὸ μόνον αἰσθηματῆς ψυχῆς μου... Δεσποινίς, τὴν παρελθούσαν νύκτα ἤμην παράφρων, ὡς εἶμαι ἴσως καὶ κατὰ τὴν ὄραν ταύτην, ἀφοῦ τολμῶ νὰ σὰς ὀμιλῶ τοιοῦτοτρόπως. 'Ὅ,τι δι' ὑμᾶς εἶνε ἀσήμαντον περιστατικόν, εὐνόητος λατρεία προσφερομένη πρὸς τὴν νεότητα καὶ τὴν καλλονὴν σας, δι' ἐμὲ ἀποτελεῖ τὸ κύριον καὶ ἀποφασιστικὸν συμβᾶν ὀλοκλήρου τοῦ βίου μου. 'Αφῆσα νὰ διαγνώσῃτε τί αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου· εἶμαι ἔνοχος. 'Ὁφείλον νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν ἀπόστασιν, ἣτις μὰς διαχωρίζει, ἀφοῦ δὲ προσέκρουον κατὰ τοῦ ἀδυνατοῦ, ὀφείλον

εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ν' ἀποφύγω πᾶσαν εὐκαιρίαν. Τὸ σφάλμα μου ἐγκτεται ὀλόκληρον εἰς τὴν ἐνταῦθα ἔλευσίν μου. Ἐπρεπε νὰ προῖδω τὰ πάντα καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν ὑμέτερον πλοῦτον καὶ τὴν ἰδικήν μου πτωχείαν.

Ἡ Λευκὴ εἶχε σταματήσει. Αἱ τελευταῖαι λέξεις διεφώτισαν αὐτήν. Ἐστράφη, τὸν εἶδεν ὄρθιον, ὠχρόν, ἀλλὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, ἀκτινοβολοῦντα ἐξ ἀδαμάστου ὑπερφανεῖας. Αὐτὸς ἀφ' ἐτέρου παρετήρησεν ὅτι ἡ θελκτικὴ μορφή της ὠχρίασε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα βαθμηδὸν τὸ χρῶμα ἐπανήρχετο εἰς τὰς παρείας της.

Ἡρέμα, μετ' ἄκρας ἀδρότητας, ἀρυσμένη τὸ γόητρόν της ἐκ τῆς αἰδοῦς τῆς ὑπολανθανούσης ἐν τῇ ὁμολογίᾳ της, ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ ὠμίλησεν :

— Σὰς ἐνοῶ ἐπὶ τέλους, ἐπιθύρισε, καὶ εἶνε εὐτύχημα ὅτι ἐπροφέρατε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἄλλως ἢ θέλομεν χωρισθῆ ἔνεκα μιᾶς παρεξηγήσεως. Ὅ! μὴ σπεύσητε νὰ κρίνητε. Εἶνε πολὺ τολμηρόν, εἶνε ἀπρεπὲς ἴσως αὐτὸ τὸ ὁποῖον πράττω κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχω ἄλλο μέσον... Ἀκούσατε, κύριε Πλεμόν· νομίζετε λοιπὸν ὅτι ἀγνοῶ τὴν πτωχείαν σας ; Ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν εἴσθε, δὲν ἔχετε τάχα τὸ μέλλον σας, τὸν ἔρωτά σας πρὸς τὸ εὐγενὲς στάδιον, ὅπερ ἐξελέξατε; Σὰς τρομάζει ἡ περιουσία μου ; Πρέπει νὰ καθησυχάσω ὡς πρὸς τοῦτο· οὐδέποτε αὐτὴ μὲ ἠμπόδισεν, οὐδὲ θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ φέρωμαι ὅπως θέλω, νὰ πράττω κατὰ τὴν ὄρεξίν μου, ν' ἀγαπῶ ὅποιον μοῦ φαίνεται ἀξίος. Ἡ περιουσία μου!.. Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπομακρύνει ἐκείνους, οἵτινες ἴσως...

Καὶ διεκόπη. Ἡ φωνὴ της κατέστη ὑπότρομος ὑπὸ λυγμοῦ· ἀλλὰ συνῆλθεν ἐν τῷ ἄμα.

— Εἴσθε λοιπὸν ἀδιάλλακτος, κύριε ναυτικέ ; ἐπανελάθε. Οὐδέποτε θὰ μὲ συγχωρήσητε, διότι εἶμαι πλουσία ;

Ἡ ἐπερώτησις ἦτο ἔντονος καὶ ἀμεσος. Ὁ Φριδερίκος ἀπήντησεν :

— Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ χλευάζητε, δεσποινίς· ἀλλ' ἴσως εἶνε σκληρὸν ἐκ μέρους σας.

Ἡ νεανὶς ἐφρικίασε σύσσωμος.

— Δὲν σὰς χλευάζω ποσῶς, κύριε Πλεμόν, εἶπεν. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω διόλου τοιαύτην ἐπιθυμίαν. Ἄλλὰ μαντεύω τοὺς διαλογισμοὺς σας, ἢ μᾶλλον ἐμάντευσα αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ὅτε συνητήθημεν ἐπὶ τοῦ Ρισελιέ. Ἐνοῶ τὴν ὀδύνην σας, καὶ — διατί νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσω ; — τὴν ἰδικήν μου. Μὲ ἀγαπάτε καὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ τὸ εἴπητε. Τὴν παρελοῦσαν νύκτα σὰς διέφυγεν ἡ ὁμολογία καὶ τώρα προσπαθεῖτε νὰ τὴν διαψεύσητε. Πρὸς τί; Δὲν δυνάμεθα πλέον ν' ἀπατώμεν ἀλλήλους. Κύριος εἴσθε, ἂν θέλετε, νὰ θυσίασητε ἐξ ἐγωῦστικοῦ αἰσθηματος τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν οὐδαίς σας ἀρνεῖται, πρὸς ἰκανοποίησιν φιλοτιμίας, τὴν ὁποίαν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶ ὑπερβολικὴν.

Καὶ ἐνῶ ἐτελείωνε τοὺς λόγους τούτους ἡ φωνὴ της εἶχε κατασταθῆ εὐσταθῆς, διαπεραστικῆ. Κατείχετο καὶ αὐτὴ ὑπὸ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ. Ἄντι τῆς τρυφερᾶς διαχύσεως τῆς πρώτης ἐρωτικῆς συναντήσεως, προέκυπτεν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐλάλει ἡ ψυχρὰ φωνὴ τῆς λογικῆς. Ἄμφοτεροὶ ἦσαν στενωχωρημένοι, ἀμηχανοῦντες. Μία κραυγὴ, προερχομένη ἐκ τῆς καρδίας, διέλυεν ὄλον ἐκείνον τὸν πάγον.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Φριδερίκος, δὲν ἔχω οὐδὲ τὸ δικαίωμα οὐδὲ τὴν δύναμιν ν' ἀποκρούσω τὴν ἐπερχομένην εὐτυχίαν. Σὲ ἀγαπῶ καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ εἶπω, καθότι, τὸ γινώσκετε. Καταστήσατέ με λοιπὸν ὅ,τι δύνασθε νὰ μὲ κατατήσητε, δηλαδὴ ἄνδρα, ὅστις, ἀποβλέπων πάντοτε πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀτομικότητα καὶ οὐχὶ πρὸς ἄλλο τι, νὰ θεωρῆ πάντοτε ἑαυτὸν ἀξίον τῆς ἐκλογῆς σας.

— Αὐτὸ μὲ ἀρκεῖ. Σὰς ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχον ἀποφύγει πάντα τὰ ἐνοχλητικὰ προοίμια, πάσας τὰς φράσεις, αἵτινες οὐδὲν λέγουν. Ὁρθιοὶ ἀπέναντι ἀλλήλων, μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας δὲν ὠμίλησαν πλέον εἰμὴ διὰ βλεμμάτων. Ὅτε δὲ τὸ πνεῦμά των ἀνεκυφεν ἐκ τῆς ἐρωτικῆς μέθης, τὰ χεῖλη τοῦ Φριδερίκου ἀπήγγειλον βραδέως ὡς μελωδίαν ἐν ὄνομα :

— Λευκὴ !

— Φριδερίκε ! ἀπήντησεν ἐκείνη ὡς ἡχώ.

Καὶ αἱ δύο τῶν πνοαῖ εἶπον ταῦτοχρόνως : Διὰ παντός !

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ναύτης ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ. Ὁ πλοίαρχος ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ «διὰ τὴν ὑπηρεσίαν.» Ὁ νεανίας, ἀποτόμως ἀνακληθεὶς εἰς τὸ καθῆκον, περιβλήθη ταχέως τὴν στολήν του καὶ ἐπορεύθη παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ του. Οὗτος, χωρὶς νὰ τον καλέσῃ νὰ καθίσῃ, εἶπεν αὐτῷ μὲ ἀσυνήθη τόνον φωνῆς :

— Κύριε, ἔχω ἐντολήν νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι μετετέθητε ἐπὶ τοῦ Τιλοῖτ καὶ ὅτι, ἔνεκα κατεπειγόντων λόγων, ὀφείλετε νὰ φθάσητε τὸ πλοῖον τοῦτο τάχιστα εἰς τὴν Κοχιγιάν, ἐπομένως θ' ἀναχωρήσητε σήμερον διὰ τοῦ εἰς Αἴγυπτον ἀναχωροῦντος ταχυδρομικοῦ. Μεθαύριον, Σάββατον, θέλετε εἶσθαι εἰς τὸ Πόρτ-Σαῖδ, ὅπου θέλετε περιμεῖναι εἰκοσι

τέσσαρας περίπου ὥρας τὸ διὰ τὴν Σινικήν ἀτμόπλοιον. Τοιαύτη εἶναι ἡ ὑπουργικὴ διαταγή. Οὐδὲν λοιπὸν ὑπολείπεται ἢ νὰ ἐτοιμασθῆτε διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ Μαυρίκιος παρετήρη τὸν πλοίαρχον, διαπορῶν. Ἡ αἰφνιδία διαταγὴ καὶ ὁ ψυχρὸς τρόπος τῆς μεταβιβάσεως αὐτῆς ἐτάραττον καὶ ἐξέπληττον αὐτόν. Ὁ πλοίαρχος τοῦ Δυμῶν-ὀ-Οὐρβίλ, ἀξιοματικὸς μᾶλλον γέρον καὶ ἀγαθὸς οἰκογενεὶς ἀρχῆς, μετεχειρίζετο αὐτὸν σχεδὸν πατρικῶς. Ὁ πλοίαρχος, ὡσεὶ μαντεύσας τὰς θλιβερὰς ἐντυπώσεις τοῦ νέου, ἐξηκολούθησεν, ἀναλαβὼν τὸ σύνθηρος φιλόστοργον ὕφος του :

— Καθίσατε τώρα, ἀγαπητέ μοι, καὶ ἄς συνδιαλεχθῶμεν ὡς φίλοι. Ἡξεύρω περὶ τίνος πρόκειται, διότι ὁ πατήρ σας μοὶ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοι γράψῃ μακρὰν ἐπιστολήν καὶ οὐδὲν νὰ μοι ἀποκρύψῃ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὁ ἱατρὸς Βιλφερῶν παρέσχεν ὑμῖν τὴν μεγίστην δυνατὴν ἐκδούλευσιν, ἀναγκάσας ὑμᾶς ν' ἀπέλθητε παραχρῆμα.

— Εἶναι ἀδύνατον, — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. — Ἄς μοι δοθῇ φύλλον χάρτου· θὰ γράψω τὴν παραίτησίν μου ἐπὶ ταύτης τῆς τραπέζης.

— Καὶ ἔπειτα ; Ἀγαπάτε μίαν νεανίδα, ἀγνωστὸν μοι ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, ἐπίσης αὐτὴ ἀγνοεῖ καὶ τὸ ὁποῖον ὑμεῖς δὲν δύνασθε νὰ τῇ ἀποκαλύψητε, δὲν σὰς ἐπιτρέπει νὰ τὴν νυμφευθῆτε. Ἰδοὺ τί μοι ἀναγγέλλει ὁ πατήρ σας, ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ σὰς εἶπω, ὅτι μόνον σπουδαιότατοι λόγοι θὰ ἔπεισαν ἄνδρα οἷος ὁ πατήρ ὑμῶν νὰ ἐκφρασθῇ δι' ὅλης τῆς αὐθεντίας του. Ἡ παραίτησις ὑμῶν τί δυνάται νὰ θεραπεύσῃ ;

— Ὅ! νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Ρεννεφῶρ, διότι ὑμεῖς ἤξεύρετε ὅτι πρόκειται περὶ αὐτῆς.

— Ναί, ἀλλ' ἐπίσης ἤξεύρω, ὅτι, ἐάν το πράξητε, ὁ πατήρ ὑμῶν θὰ σὰς κλείσει τὴν οἰκίαν του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύνασθε νὰ με βεβαιώσητε, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ρεννεφῶρ καὶ ὁ ἐπίτροπός της θέλουσιν ἀρκεσθῆ εἰς τὴν νέαν θέσιν σας ;

— Ἀνελάθομεν ἀμοιβαίως ὑποχρεώσεις ἐνώπιον τοῦ θανάτου. Αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν θὰ ἠμπόδιζεν ἡμᾶς τοῦ νὰ τηρήσωμεν τὸν λόγον μας.

— Ἀγαθὴ τύχη ! Δὲν ἀνελάθετε ὅμως ὑποχρεώσεις δι' ὀρισμένην προθεσίαν.

Πολλοὶ ἄλλοι ἔκαμον τὰς μνηστὰς τῶν νὰ περιμένωσιν. Ἀκούσατέ μου· κερδίσατε καιρὸν· δώσατε δείγματα σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα ὑμῶν, ὅ,τι δ' ἂν συμβῆ, θέλετε ἴδει ὅτι θὰ εἴσθε εὐτυχῆς, οὕτω πράττοντες. Ἄλλως, φρονῶ ὅτι ἡ υἱικὴ στοργὴ φέρει εὐτυχίαν. Ἐμπρός. Ὅ! ἀναχωρήσητε, δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Οὐδέποτε πρὶν ἢ ἴδω τὴν δεσποινίδα Ἐλενίτσαν.

— Εἶναι τρέλλα, τὴν ὁποίαν ὀφείλον νὰ μὴ σὰς ἀφήσω νὰ πράξητε. Πλὴν ἐγὼ ἐπίσης ὑπῆρξα νέος καὶ ἤξεύρω ὅτι, ἐάν ἠνάγκαζον ὑμᾶς νὰ μείνητε ἐπὶ τοῦ πλοίου, θὰ σὰς ἐξέθετον εἰς ἀφροσύνην τινά.

Γπάγετε, λοιπόν, ἀλλ' ἐπιστρέψατε ταχέως καί, πρὸ παντός, νὰ εὐρεθῆτε ἀπόψε ἐπὶ τοῦ Τίγρεως. Ἐνθυμήθητε ὅτι, ἐὰν ἄλλως πράξητε, θέλετε πταίσει σπουδαίως καὶ θέλετε κηρύξει πόλεμον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. Ὅπως δὴποτε, ἀγαπητέ μοι φίλε, ἐπιστρέφει τις καὶ ἐκ τῆς Κοχιγίνιας, ὁ δὲ χρόνος διορθοῖ τὰ πάντα.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Μαυρίκιος ἀφίκετο πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας Χάρρισων. Ἀναμφιβόλως οἱ θεράποντες εἶχον λάβει διατάγας, διότι ἀντὶ νὰ τον εἰσαγάγῳσιν, ὡς συνήθως, εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζίτου, ὅπου εὔρε τὸν γέροντα καθήμενον ἐνώπιον τραπέζης καὶ εἰπέρποτε ἀπαθῆ. Ἐν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς του ὁ Μαυρίκιος ἠσθάνθη ποιάν τινα ἀνακούφισιν, μὴ εὐρεθείς ἀμέσως ἐνώπιον τῆς Ἐλενίτσας, διότι, παρὰ πάσας τὰς προσπαθείας, δὲν εἶχε δυνηθῆ ν' ἀνεύρη τὴν πρώτην φράσιν ἣν ἐμελλε νὰ τῇ ἀπευθύνη. Μὲ τὸν θεῖόν της ὅμως δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ ὀμιλήσῃ.

— Κύριε — ἤρχισεν ὁ Χάρρισων — περιέμενον τὴν τιμὴν τῆς ὑμετέρας ἐπισκέψεως, διότι ἔχω νὰ ποιήσωμαι πρὸς ὑμᾶς δύο ἀνακοινώσεις. Ἡ πρώτη εἶναι, ὅτι σήμερον τὴν πρωίαν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρὸς ὑμῶν ἐπιταγὴν ἴσην πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς ὑμῶν. Ἡ δευτέρα εἶναι ἄλλης φύσεως. Ὁ ἰατρός μοι γράφει, ὅτι ἐζητήσατε τὴν γνώμην του ὡς πρὸς τὴν μεγάλως τιμῶσαν ἡμᾶς προθέσιν σας τοῦ νὰ νυμφευθῆτε τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἐπιτροπευομένην ἀνεψιά μου. Ἐπιδοκιμαζῶ ὑμᾶς μεγάλως, διότι ἐνεπιστεύθητε πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις πρῶτος εἶναι ἄξιος τῆς ὑμετέρας ἐμπιστοσύνης. Ἐὰν ἀπετεινεσθε πρὸς με, ἤθελον πληροφορήσει ὑμᾶς εἰλικρινῶς περὶ τινων περιστάσεων, τὰς ὁποίας ἀγνοεῖτε, ὡς ἀγνοοῦσιν αὐτὰς πάντες, ἡ Ἐλενίτσα πρώτη.

Ὁ Μαυρίκιος ἐμελλε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Χάρρισων ἠμπόδισεν αὐτὸν διὰ νεύματος. Οὗτος δὲν ἐλάλει συχνάκις, ἀλλ' ὁσάκις ἤρχιζεν, ὀμίλει σπουδαίως. Ἐξηκολούθησε, λοιπόν, μὲ τὸν αὐτὸν πρῶτον καὶ σταθερὸν τόνον φωνῆς.

— Ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὅστις, ὡς ἰατρός, ἐγνώρισεν οἰκειῶς τοὺς Ρεννεφῶρ, ὑπαινίσσεται μόνον ἐκείνας τὰς περιστάσεις, πλὴν ταῦτοχρόνως μοι δηλοῖ, ὅτι, ὡς πρὸς αὐτόν, καθιστῶσιν ἀδύνατον τὸν μετὰ τῆς ἀνεψιάς μου γάμον σας. Νομίζω ὅτι ἡ γλῶσσά του εἶνε σαφής. Ἄλλως, κύριε, ἐγὼ ἀγαπῶ καθαρὰ τὰ πράγματα καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ πατρὸς σας μοὶ εὐαρεστεῖ. Ἰδίως δὲ τῷ εἶμαι εὐγνώμων, διότι δεικνυται συνετός, ὑποχρεῶν ὑμᾶς ν' ἀπέλθετε τῆς Σμύρνης παραχρῆμα.

Ὁ Μαυρίκιος μετέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν. Ἡ ἀπάθεια τοῦ Σκῶτου, ὅστις ἐθεώρει ἐπίσης φυσικόν, ὅτι τῷ ἀπεδόθησαν τὰ χρήματα καὶ ἡ ἀνεψιά του, ἔκαμνε αὐτὸν ν' ἀποβάλλῃ τὴν ἀσπυμένουσαν αὐτῷ ὀλίγην ψυχραιμίαν.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους! ἀνεφώνησεν, ἐὰν ἔτι ὑποτεθῆ ὅτι θ' ἀναχωρήσω, τὸ ὅποτον

δὲν εἶναι βέβαιον, θέλετε μοὶ ἐπιτρέψῃ τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἐλενίτσας;

— Ὅχι, κύριε· διότι ἡ θέλετε εἶπει πρὸς τὴν ἀνεψιά μου τὴν ἀλήθειαν, τοῦτο δὲ θὰ ἦτο πρόωρον μέτρον, ὡς ἔχουσι νῦν τὰ πράγματα, ἢ δὲν θὰ τὴν εἶπητε, τότε δ' ἀγνοῶ τί θέλετε νὰ εἶπητε πρὸς αὐτήν. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχω εἰς τὴν ζωὴν, ἐγὼ ὁ θεῖος καὶ ὁ ἐπιτροπος τῆς Ἐλενίτσας, αὕτη, ἐκτός ἐὰν θελήσῃ νὰ μοὶ παρακούσῃ, δὲν θὰ νυμφευθῆ ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια ἔμαθε καὶ ἀπεδέχθη τὰ πάντα.

— Καὶ ὅμως, ἐὰν πρέπη νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἡ ἀνεψιά σας καὶ ἐγὼ ἔχομεν μνηστευθῆ. Ἐχω λοιπόν τὸ δικαίωμα...

— Τί λέγετε, κύριε; Ἐγὼ αὐτός, τὸν ὁποῖον βλέπετε, ἐμνηστεύθη δις πρὶν ἢ ἡ δεσποινὶς Βαρκοσίαν γίνῃ κυρία Χάρρισων. Ἄλλως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἠγνοεῖτε τινὰς λεπτομερείας, ἡ ὑμετέρα ὑπόσχεσις εἶναι ἄκυρος.

— Ἄλλ' ἐὰν ἀποποιηθῶ ν' ἀναχωρήσω;

— Δὲν θὰ ἐπράττετε πράξιν τιμίου ἀνδρός, τότε δὲ θ' ἀνεχώρει ἡ ἀνεψιά μου· σᾶς δίδω περὶ τούτου τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Τοῦλάχιστον ὅμως θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ γράψω πρὸς τὴν μνηστήν μου, διότι σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶναι μνηστή μου.

— Μίαν μόνην ἐπιστολήν, ὅπως τῇ εἶπητε, ὅτι τὰ καθήκοντα ὑμῶν σᾶς ἀπομακρύνουσι αὐτῆς. Ἐὰν δὲ βραδύτερον ὁ πατὴρ ὑμῶν μεταβάλλῃ γνώμην, ἡ Ἐλενίτσα σᾶς ἀνήκει.

— Ἄλλὰ τί θὰ σκεφθῆ περὶ ἐμοῦ ἡ Ἐλενίτσα;

— Ὅ, τι θὰ τῇ εἶπω ἐγὼ, δηλαδὴ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον μᾶλλον ἀξιότιμος ὑμῶν ἀνὴρ. Ἔστε βέβαιος, ὅτι θὰ το ἐπαναλαμβάνω πρὸς αὐτήν, ὁσάκις ἂν παρυσιάζηται εὐκαιρία. Ὡς πρὸς τ' ἄλοιπά, θέλετε μεριμνήσει ὑμεῖς.

Οἱμοι! τὰ λοιπὰ ὁμοιάζον πολὺ πρὸς τὸ ἀδύνατον. Ἐντούτοις, τὰ πάντα συνέτρεχον, ὅπως καταδείξωσι τῷ Μαυρίκιῳ, ὅτι μόνη ἐλπίς ἐναπελείπετο αὐτῷ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ μεταπέσῃ τὸν πατέρα του. Πλὴν, ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὄφειλε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἠγέρθη λοιπόν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Σκῶτον καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἀπόψε ἀναχωρῶ διὰ τὴν Σινικήν. Ἐννοεῖτε εὐκόλως, ὅτι δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην νὰ πορευθῶ τόσο μακρὰν, ἐὰν ἐγκατέλειπον ἐλπίδα, ἥτις, κατ' ἐμέ, δὲν θέλει βραδύνει νὰ μεταβληθῆ εἰς πραγματικότητα. Ἄλλὰ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, δὲν δύναμαι ν' ἀποχαριετίσω; . . .

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Χάρρισων. Μὴ ἐπιμένετε· ὅταν εἶπω τί, δὲν το ἀνακαλῶ.

— Τότε, κύριε, τοῦτο μόνον μοὶ ὑπολείπεται νὰ σᾶς εἶπω: ἡ θ' ἀποθάνω ἄγamos ἢ θὰ νυμφευθῶ τὴν ἀνεψιά σας. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ το ἐπαναλάβητε πρὸς αὐτήν ἀντ' ἐμοῦ;

Ὁ Χάρρισων προέτεινε τὰ χεῖλη, ἐκλείσε τούτους ὀφθαλμούς καὶ ἔτριψε τὰς

μακρὰς τρίχας τῶν ὄφρειῶν του, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐνδείξεις βαθείας σκέψεως καὶ εἶτα ἀπεκρίθη:

— Θὰ το ἐπαναλάβω πρὸς αὐτήν, κύριε, διότι ἐξ ὄσων εἶδον μέχρι τοῦδε νὰ πράξητε, θεωρῶ ὑμᾶς ἰκανὸν διὰ μεγάλας πράξεις. Πλὴν ἐννοοῦμεθα· μίαν μόνην ἐπιστολήν, ὅπως τῇ ἀναγγείλητε τὴν ἀναχώρησιν ὑμῶν, καὶ ἀκολούθως σιγή, ἐκτός ἐὰν ὑπάρχῃ τι νέον.

ΙΘ'

Ὁ Μαυρίκιος, ἐπανελθὼν ἐπὶ τοῦ πλοίου, παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον καὶ εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι μόνον τρεῖς ὥραι τῷ ὑπελείποντο, ὅπως προετοιμασθῆ. Πρὸ παντός, μετέβη παρὰ τῷ πλοίαρχῳ καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασίν του.

— Εὐῆ! ἀνεφώνησεν ὁ ἀξιωματικός. Εἶσθε νέος ἀνδρεῖος, πραγματικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ! Θὰ ἐθλιβόμην ἀληθῶς, ἐὰν μεταξὺ τοῦ πατρὸς σας καὶ ὑμῶν δὲν ἐπῆρχετο συμβιβασμός. Ἐφοβούμην μήπως, ἀφοῦ ἐβλέπετε τὴν δεσποινίδα...

— Δὲν τὴν εἶδον, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, μή μοι συχαίρητε διὰ τὸ θάρρος μου, διότι δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ἐὰν θὰ ἔχω μέχρι τέλους.

Μετέβη εἰς τὸν θάλαμόν του, ὅπου ἔγραψε πρὸς τὴν δεσποινίδα Ρεννεφῶρ ἐπιστολήν, λήγουσαν ὡς ἐξῆς:

«Ἐπὶ τοῦ Ταύρου ὤρμισθην ν' ἀφιερῶσω ὑμῖν τὴν ζωὴν μου ὀλόκληρον. Ὅσάκις βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ὄρος, ἀναπολεῖτε τὴν ὑπόσχεσίν μου. Θὰ γίνω σύζυγός σας ἢ οὐδέποτε θέλω νυμφευθῆ. Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ, ταχεῖαν ἐντάμωσιν».

Ἀκολούθως ἠσχολήθη εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως μετὰ τοιαύτης ἐξάψεως, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ πυρετὸς τῆς θυσίας. Ἐμελέτα ἤδη καθ' ἑαυτὸν τί ἐμελλε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του. Ἐβλεπε τὸν γέροντα ἰατρόν, συγκινούμενον ἐν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς του ὑπὸ τῆς ἐνδείξεως ἐκείνης τοῦ υἱικοῦ σεβασμοῦ καὶ ἀνίκανον νὰ παρατείνη τὴν πάλην. Ἐβλεπεν ἑαυτὸν ἀφικνούμενον αὐθις εἰς ἐκεῖνον τὸν λιμένα, ἀποβιβαζόμενον καὶ κρούοντα τὴν θύραν τῆς προσφιλοῦς οἰκίας, τῆς ὁποίας διέκρινε τὴν ἐρυθρὰν στέγην.

— Ἴδου ἐγὼ! Ἐρχομαι νὰ σε λάβω, Ἐλένη μου, μνηστή μου, σύζυγέ μου!

Ἐν τούτοις ἔθετεν εἰς τοὺς ταξειδιωτικούς σάκκους ἐνδύματα, ἰατρικὰ ἐργαλεῖα, φιάλας, ἀναμνήσεις τοῦ ταξειδίου. Ἐνῶ ἐμελλε νὰ κλείσῃ τὸν τελευταῖον σάκκον, ἔτυψε τὸ μέτωπόν του, κατέπνιξε κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ πλοίου, ὅπως λάβῃ τὴν ἀπό τοῦ Ἐσταυρωμένου ἡρτημένην, ὅπου εἶχε θέσει αὐτὴν ἡ Ἐλενίτσα, ἀνοδοδέσμη. Ἀμα λαβὼν τὰ ἄνθη ἐκεῖνα, παρετήρησε μήπως τὸν ἔβλεπέ τις καὶ ἠσπᾶσθη αὐτά.

Ὅχι, οὐδεὶς σὲ βλέπει, δυστυχῆς ἦρως, χθὲς ἔτι πλήρης θάρρους. Ὑπαγε! δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος, ὅστις ἠσθάνθη τὸν

χαλκόν τῆς καρδίας ἀναλυόμενον αἴφνης εἰς δρόσον δι' ἔν τιποτε, ἅμα τῇ θέᾳ κενού ἀνακλίντρον, ἅμα τῷ ἀκούσματι ἀορίστου καὶ μεμακρυσμένου φάματος, πρὸ παντός δ' ἅμα τῇ ἀπροσδοκίῳ καὶ προδότιδι ὁσφρήσει ἔσχει ζωηροῦ ἀρώματος. Ὁ σάραξ εἰσδύει προδοτικῶς ὑπὸ τὸν θώρακα τῆς ἐκουσίως σκληρυνθείσης καρδίας καὶ ἰδοὺ σὺ ἠττημένος. Τὰ ἀπεξηραμένα ἀνθη αἰσθάνονται αὐθις πίπτουσαν βροχὴν, ἀλλὰ βροχὴν πικρὰν καὶ θερμὴν, πίπτουσιν ἀπὸ δύο φλεγομένων ὀφθαλμῶν. Νῦν ὅμως, ἐπ' ἀνελθε ἀνὴρ καὶ σφίγγον τὸν θώρακα, πλὴν φύλαξον ἐν ἀγάπῃ τὴν ὑγρὰν ἀνθοδέσμη. Φέρε αὐτὴν μετὰ σοῦ διὰ τῶν ὠκεανῶν, μάρτυρα τῆς θλίψεώς σου, μάρτυρα ἴσως ποτέ... τίς δύναται νὰ προῖδῃ τὸ μέλλον;

Ἡ φέρουσα τὸν Μαυρίκιον λέμβος προσήγγισεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον Τίγρις, μετὰ δέ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἤρθη ἡ βαρεῖα ἀγκυρα ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης. Ἡ ἔλιξ περιστράφη καί, μικρὸν κατὰ μικρὸν, αἱ οἰκίαι τῆς Σμύρνης ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ Μαυρίκιος Βιλφερόν ὅμως δὲν ὑπῆρχε μετὰ τῶν αὐτῶν, ἀλλὰ, κλεισθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔκειτο ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ τὸ πρόσωπον βεβυθισμένον ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου.

Εἰς Πόρτ-Σαῖδ ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ Ὁξου, ἀφοῦ κατέθεσεν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σάκκον τοῦ Τίγριος ἐπιστολὴν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν πατέρα του.

«Σοὶ ὑπήκουσα, ἔγραψεν, οὐχὶ διότι σ' ἀγαπῶ πλείοτερον ἐκείνης, ἀλλὰ διότι ἀγαπῶ ἀμφοτέρους. Δὲν θέλω νὰ ζήσω ἀνευ τῆς Ἐλενίτσας τὴν θέλω! Ἄ! ἐάν σοι ἔλεγον, ὅτι ἡ βεβαιότης τοῦ νὰ ἴδω αὐτὴν ποτὲ προσβαλλομένην ὑπὸ τῆς ἀπαισίας νόσου θὰ μ' ἔκμανε ν' ἀποφασίσω νὰ τὴν νυμφευθῶ σήμερον, παρὰ τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου! Πάσχουσα, θὰ εἶχεν ἰδίως ἀνάγκη ἐμοῦ!»

— Μέγιστε Θεέ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βιλφερόν, ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν. Αὐτὸς εἶναι παράφρων!

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἕνεκα τῶν ἐπικινδύνων δυσχερειῶν τοῦ πλοῦ, ἡ παραφροσύνη του ἠῤῥησεν.

«Ἐάν τὴν ἐγνώριζες. — ἐπανελάμβανεν ὁ Μαυρίκιος — δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ ἐχῆς πλέον ἀνησυχίας. Δὲν σοι ὁμιλῶ περὶ τῆς καρδίας, πλὴν εἶναι ὑγιεστάτη, ὑψίστη καὶ ἰσχυροτάτη διάνοια. Εἶναι ἡ φρόνησις προσωποποιημένη. Ν' ἀμφιβάλλῃ τις θὰ ἦτο ὡς ἐάν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς στερεότητος τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλως, τί φοβείσαι; Ἀναγινώσκω πολλάκις τὴν ἀπαισίαν, τὴν τρομερὰν ἐπιστολὴν σου!... Ἔστω! θὰ ζήσω μετ' αὐτῆς ὡς ἀδελφός της. Θὰ τὴν ἀγαπῶ ἄλλως, πλὴν μεθ' ὅσης τρυφερότητος οὐδέποτε ἀνὴρ ἠγάπησε τὴν σύζυγόν του. Ἐάν πέρωται νὰ ὦμεν δυστυχεῖς, τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀφήσωμεν δυστυχεῖς μεθ' ἡμᾶς.»

Φεῦ! μετὰ μῆνα, ὁ ἀτυχὴς ἐρωμένος ἀπέβαλε τὸν ἐνθουσιασμόν του. Ἐγραψεν ἐκ Σαίγκόν :

«Ἀνέλαβον ὑπηρεσίαν ἐπὶ τοῦ Τιλσίτ, ὅπου οἱ ἀσθενεῖς μετὰ περιέμενον ἀνυπομόνωσ. Τί λέγω μετὰ περιέμενον!... Οἱ δυστυχεῖς νοσοῦντες δὲν ἀνεγείρονται πλέον. Ἐνεκαὶνιάσαμεν νέον κοιμητήριον καὶ ὅμως τὸ παλαιὸν ἦτο εὐρυχωρότατον· ἀλλὰ τὰ νοσοκομεῖα ἀποστέλλουσι τόσους εἰς τὸν νεκρικὸν περίβολον! Χθές, συνοδεύσας δυστυχῆ συνάδελφον, κατελήφθην ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ὀρίσω καὶ τὴν θέσιν μου. Κατεδικάσθην ν' ἀποθάνω εἰς τὴν Κοχιγκίαν, διότι ὡμοσα νὰ μὴ ἀπέλθω αὐτῆς, ἐφ' ὅσον λαμβάνω ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις σου.»

Οὐχ ἤττον ἐγκατέλιπε τὴν χώραν ἐκείνην ζῶν, πλὴν προσβεβλημένος ὑπὸ βραδείας νόσου, τὴν ὁποίαν μόνος ὁ ἀπὸ τῆς γενεθλίου χώρας ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ. Ἐφερον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πατρίδα του. «Προφυλάχθητε ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν!» τῷ εἶπεν ὁ ἀρχίατρος. Πλὴν ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα ἐχαρίσθη πρὸς τὸν πάσχοντα, διότι, πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς Μάβελ-Μαβέβ, ἡ ζωογόνος αὔρα τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ εἶχε σώσει αὐτόν.

Μετὰ ἐξάμηνον ἀπουσίαν εἶχε θεραπευθῆ ἐντελῶς, μίαν δ' εἶχεν ἐπιθυμίαν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ νέου.

Ἐσπέραν τινά, πατὴρ καὶ υἱὸς συνδιελέγοντο ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ αἰθούσῃ τῆς ὁδοῦ Λονδίνου, ἐν ἣ, πρὸ δεκαπενταετίας, ἡ μικρὰ Ἐλένη Ρεννεφῶρ εἶχεν εἰσελθεῖ μετὰ τῆς μητρὸς της, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ οἰκογενειακὸν δράμα, τοῦ ὁποίου ἔβλεπε τὸν πρόλογον.

Ὁ γέρον ἰατρός εἶχεν ἐπαναλάβει ποτέ!

— Λοιπὸν οὐδὲν δύναται νὰ σε μεταπίσῃ; ἔλεγεν ὁ πατὴρ ἀποτεθαρρημένος. Πανθ' ὅσα σοὶ ἐπαναλαμβάνομεν ἡ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ εἶναι ἀνωφελῆ; Συλλογισμοί, ἱκεσίαι, δάκρυα οὐδὲν ἀξίζουσιν;

— Οἱμοὶ! πάτερ μου, — ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος — ἐνθυμείσαι, ὅτι, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν σου, ἔθιξας τὴν ζῶσαν σάρκα καὶ ἡ πληγὴ αἰμάσσει!

— Οὐδέποτε θὰ ἐπίστευον, ὅτι ἀνὴρ σοβαρός, νοήμων, ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, θ' ἀφίετο νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ αἰσθήματος.

— Τότε, κατὰ τὴν γνώμην σου, οἱ μικροί, οἱ ἀμαθεῖς καὶ οἱ ὀκνηροὶ αἰσθάνονται πλείοτερον τῶν ἄλλων;

— Ἐπὶ τέλους, τί κερδίζεις, ἐγκαταλείπων τοὺς Παρισίους καὶ περιτρέχων τὸν κόσμον δευτέραν φοράν;

— Προσπάθησον νὰ πείσῃς ἀνθρώπον βασανιζόμενον ὑπὸ ὀδονταλγίας, ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖται περιφερόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ὅτι θὰ ἐπραττε κάλλιον, ἐάν ἐκοιμᾶτο;

— Λοιπὸν, ἀναχώρησον, πράξον ὡς βούλῃσαι. Ἀφοῦ ἐπιστρέψῃς, θέλεις ἐπανεύρει τὴν πελατεῖαν διεσκορπισμένην, τὸ μέγαρον πωλημένον καὶ τὸν πατέρα σου νεκρὸν ἢ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καταγινόμενον εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Πάντα δὲ

ταῦτα διὰ μίαν νεάνίδα, ἥτις, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, εἶναι ἴσως ὑπανδρευμένη.

— Ἄ! πάτερ μου, εὔχου νὰ μὴ ἦναι, διότι ἄλλως πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνα-

μην νὰ σε ἀγαπῶ.

— Μπᾶ! εἶσαι ὑπερβολικὸς καὶ εἰς τὰ παράπονά σου. Ἐάν ἦσο ἐρωτευμένος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ λησμονῆς τὰ πάντα, δὲν ἠθέλες ἐγκαταλείψει τὴν Σμύρνην!

— Ἐχεις ἀσθενῆ μνήμην, πάτερ μου! Ἐγὼ ὅμως διετήρησα τὴν ἐπιστολὴν σου.

— Ὅπως δήποτε, θὰ κατάρθους νὰ λαμβάνῃς εἰδήσεις παρὰ τῆς ἐρωμένης σου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

K^α ROBINSON

ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Διήγημα

Ὁ κύριος Ἰωσήφ Τόνσου ἦτο ἰσχνὸς καὶ ὑψηλός, τεσσαρακοντούτης περιπέου, μετὰ κόμην καὶ οὐδὲν τὸ ἀξιοπαρατήρητον ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του, ἐξαιρουμένης βαθείας τινὸς οὐλῆς παρὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Ὅτε ἀπεκατέστη ἐν Βάλστον οἱ φλόαροι τῆς κωμοπόλεως διέδσαν πλείστα ὅσα περὶ τοῦ τίς ἦτο, πόθεν ἤρχετο καὶ ποῖον τὸ ἔργον του, ἀλλ' οὐδὲν τὸ βάσιμον ἐνυπῆρχεν εἰς τὰς διαδόσεις τῶν, αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ κύριος Τόνσου οὐδεμίαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του παρεῖχε πληροφορίαν, ἐξαιρουμένης μιᾶς καὶ μόνης φράσεως, καθ' ἣν ἐκ λόγων τινῶν διαφυγόντων αὐτὸν ἠδυνήθησαν νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρξε πλοίαρχος, διάφοροι δὲ ἐπισκεφθέντες τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατῴκει ὁ Τόνσου διέδιδον ὅτι εἶχεν παρατηρήσει σχεδιογράφημα πλοίου ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ διάφορα κογχυλία· τὸ τοιοῦτο δὲ ἤρκεσεν ὥπως οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου πεισθῶσιν ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ἦτο πλοίαρχος καὶ ἔκτοτε δι' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τὸν ἀπεκάλουν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἀρχεῖται ἡ παροῦσα διήγησις ὁ πλοίαρχος εἶχε περιέλθει εἰς χρηματικὰς δυσχερείας. Ἡ οἰκία ἦν κατεῖχε κατῴκειτο ὑπ' αὐτοῦ πρὸ ἐνός σχεδὸν ἔτους καὶ οὐδὲ ὀβολὸν εἶχε πληρώσει ἀπέναντι τῶν ὀφειλομένων ἐνοικίων, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης, εὐκολόπιστός τις ἔμπορος, ἤρξατο ἀναλογιζόμενος ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ σχετισθῇ μετὰ τῶν χρημάτων τοῦ πλοίαρχου. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἤρξατο διαδιδόμενον μετὰ τῶν γειτόνων, οἵτινες ἔλεγον, ὅτι ἀφ' οὗτου ὁ πλοίαρχος κατῴκησεν ἐκεῖ, οὐδέποτε εἶχε χρήματα ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας εἶχε περιέλθει εἰς μεγάλην ἀνέχειαν καὶ σχεδὸν οὐδένα τῶν προμηθευτῶν τοῦ εἶχε πληρώσει. Ἡ ὑπομονὴ τῶν πιστῶν του εἶχε σχεδὸν ἐξαντληθῆ, ὅτε ἡμέ-

ματος, υπολογίζων νοερῶς πῶς τοῦτο συνέβη. Προδήλως ὅμως καὶ τῷ ἐφαίνετο ἀκατανόητον, διότι ἤρξατο κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξάγων ὄλους τοὺς σῦρτας τῆς ἱματιοθήκης τοῦ δολοφονηθέντος. Ζεῦχος ὑποδημάτων, κειμένων εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν του, πρὸ πάντων δὲ ἀφοῦ ἐξήτασεν αὐτὰ καὶ παρετήρησεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐνὸς αὐτῶν ὄνομα τι, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ σημειωματάριόν του καὶ ἀνέγνω διαφόρους σημειώσεις, ἐκ νέου δ' ἐξήτασε τὰ ὑποδήματα καὶ ἐφάνη λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐξετάσεως αὐτῆς, καθότι ἔβηκε τὸ ἕτερον εἰς τὸ θυλακίον του.

Τέλος ὁ Πέρκινς ἐπεράτωσε τὰς ἐν τῷ κοιτῶνι παρατηρήσεις του καὶ κατήλθεν εἰς τὸν κήπον ἐξετάζων ἐπισταμένως πᾶσαν βαθμίδα τῆς κλίμακος. Αἱ ἐπὶ τῆς κλίμακος παρατηρήσεις του θὰ ἦσαν δι' αὐτὸν ἔτι μάλλον εὐχάριστοι, διότι ἤρξατο μειδιῶν, ὅτε δὲ τῷ ὑπέδειξαν τὰς ἐπὶ τῆς αἰθούσης κηλίδας, τὸ μειδιάματό του μετεβλήθη σχεδὸν εἰς γέλωτα.

— Νομίζετε ὅτι ἀνεκαλύψατε πῶς διεπράχθη ὁ φόνος, ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος, οὐτινος ἡ περὶ τοῦ Πέρκινς καλὴ ἰδέα εἶχεν ἐκλείψει πλέον. Ὁ Πέρκινς ἐμειδίασε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, καθότι δὲν ἦτο συνηθισμένος νὰ διδῇ νύξεις πρὶν ἢ βεβαιωθῆ περιπραγμάτων τινος· ἀλλὰ προχωρήσας πρὸς τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τράπεζαν ἀνέτρεψεν ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ, μέχρις ὅτου ἀνεῦρε φύλλα τινὰ ἀπορροφητικῆς χάρτου, ἄτινα, μετὰ ἐπισταμένην ἐξετάσιν, τὰ ἔβηκεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Τὰ ἐν τῷ κήπῳ ἔγνη ἐκεῖνα, ἡ δὲ κελλα καὶ ὁ ἡμιανεωγμένος τάφος, φαίνεται ὅτι μικρὸν μόνον ἐνδιαφέρον παρεῖχον αὐτῷ, καθότι τὰ ἐξήτασεν ὡς ἀνθρωπος ἀψηλολημένος εἰς ἄλλην διακοητικὴν ἐργασίαν. Τέλος ἐφθασαν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

— Καταγινόμεθα εἰς τὴν ἀνασκαύσειν τοῦ ποταμοῦ πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ πτώματος, τῷ εἶπεν ὁ ἀστυνόμος δεικνύων αὐτῷ τὰς δύο λέμβους, αἵτινες εἰργάζοντο ἀπὸ τινων ὠρῶν ἀνεπιτυχῶς.

— Καλῶς, ὑπέλαθεν ὁ Πέρκινς δι' ὅφους δεικνύοντος ὅτι ἡ ἰδέα αὐτῆ δὲν τῷ εἶχε διόλου ἐπέλθει.

— Ὁ ἀνθρωπος αὐτός εἶνε ἐντελῶς βλάξ, ἐσκέφθη ἐνδομύχως ὁ ἀστυνόμος.

— Ἄς συνομιλήσωμεν τώρα ὀλίγον καὶ περὶ τοῦ πλοίαρχου αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Πέρκινς ἰστάμενος παρὰ τὸ πλέον πρόσφατον ἔχνος ἐν τῷ κήπῳ, καὶ ἐξάγων τὸ ὑπόδημα ἐκ τοῦ θυλακίου του. Ὀνομάζεται Τόνσυ ὡς μοι εἶπατε... Τί εἶδους πλοίαρχος ἦτο;

— Δὲν γνωρίζω καθόλου, ἀλλ' ὡς ἡκουσα ὑπῆρξε ἄλλοτε πλοίαρχος ἐν Κίνα.

— Ἐν Κίνα, ἐπανέλαθεν ὁ Πέρκινς ὡσεὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀπομεικρομένης ταύτης χώρας τῷ παρεῖχε τέρψιν τινὰ.

— Μάλιστα ἐν Κίνα, ἐπανέλαθεν ὁ ἀστυνόμος τελείως πλέον ἐξοργισθείς, ἀπορῶν δ' ἐνδομύχως πῶς ἦτο δυνατόν

νὰ ἦνε ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὁ μέγιστος τῶν ἐν τῇ ὑψηλῇ βλακῶν.

— Τί εἶδους ἀνθρωπος ἦτο;

— Ὑψηλὸς τεσσαρακοντούτης περίπου μέφαιαν κόμην...

— Καὶ με βαθεῖαν οὐλὴν παρὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, προσέθηκεν ἡσύχως ὁ Πέρκινς, ἰστάμενος καὶ προσαρμόζων τὸ ὑπόδημα ἐπὶ τοῦ ἔχνου, ὅπερ εἶχεν ἐκλέξει.

— Μάλιστα, ὑπέλαθεν ὁ ἀστυνόμος, ἐξιστάμενος διὰ τὰς τοιαύτας γνώσεις τοῦ Πέρκινς.

— Ὀνομάσθη ποτὲ ἐνταῦθα διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Πέρκινς ἐγχειρίζων εἰς τὸν ἀστυνόμον τὸ ὑπόδημα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ὄνομα Α. Κόμπτον.

— Οὐδέποτε, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος ἔτι μάλλον ἀπορῶν.

— Κόμπτον ἢ Οὐάτκινς, ἐπιλεγόμενος Κρόουδερ, προσεπιλεγόμενος Τόνσυ. Τὸν ζητῶ πρὸ δύο ἐτῶν, εἶπεν ὁ Πέρκινς, ἀλλ' ἤδη τὸν κρατῶ.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, εἶνε ἀρκετὰ ἀσφαλῆς ἐκεῖ μέσα, καὶ διὰ τοῦ δακτύλου τῷ ἐδείκνυε τὸν ποταμόν.

— Πόσον ἀπλοϊκὸς εἴσθε, εἶπεν ὁ Πέρκινς, εὐρίσκεται ἐγγύτερον τῆς Κίνας τώρα, παρὰ εἰς τὸν ποταμόν. Ἐλπίζω ὁμως νὰ κρεμασθῆ τάχιστα. Εἶνε λίαν πανοῦργος. Δὲν ἐννοήσατε ὅτι ἐφόνευσεν αὐτὸς ἑαυτὸν, δὲν βλέπετε πόσον πανοῦργως διεσκευάσθη ὁ κοιτῶν, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ μ' ἐξαπατήσῃ, καθότι αἱ κηλίδες εἶνε λίαν κανονικαί. Ὅτε ἤρα τὸ ὑπόδημα αὐτὸ ἠννόησα ἀμέσως τὰ διατρέξαντα· μόλις δὲ ἤρα τὸν χάρτην αὐτόν, ἐπέισθη ἐντελῶς.

Καὶ οὕτω λέγων ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸν ἀπορροφητικὸν χάρτην, ὃν ἐνεχείρισε τῷ ἀστυνόμῳ, οὐτινος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Κόβι Ναβὸβ καὶ Σα, ὅπερ ἐφαίνετο ἐπανειλημμένως ἐπὶ τοῦ χάρτου.

— Εἰμί βέβαιος, εἶπεν ὁ Πέρκινς, ὅτι καὶ ἡ πρὸς τὴν Τράπεζαν ἐπιστολὴ εἶνε πλαστή. Δὲν εἶνε πρώτη φορά καθ' ἣν πλαστογραφεῖ τὴν ὑπογραφὴν τῶν τραπέζιτων Κόβι Ναβὸβ καὶ Σα. Ὁ Τόνσυ αὐτὸς ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὑπάλληλος τῶν ἐπὶ πενταετίαν ἐν Λονδίῳ καὶ διὰ πλαστογραφίας τοῖς ἔκλεψε πλέον τῶν δισχιλίων λιρῶν. Ἐκτοτε δὲ περιέρχεται τὸν κόσμον κλέπτων πανταχοῦ. Εἰπέτε μου, σὰς παρακαλῶ, πότε ἀναχωρεῖ ἔτερον ἀμαξοστοιχία διὰ τὴν πόλιν, βεβαίως δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ τὴν φορὰν αὐτὴν.

Ὁ Πέρκινς εἶχε δίκαιον. Ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Βάλστον ἐκπληκτος ἔμαθε παρὰ τῶν κ. Κόβι Ναβὸβ καὶ Σα, ὅτι ἡ ὑποτιθεμένη ἐπιστολὴ του ἦτο πλαστή καὶ οὐδεμίαν διαταγὴν εἶχε διαβιβάσει ὅπως μετρηθῆ τῷ πλοίαρχῳ κληρονομία τις.

Τὴν ἐπομένην Τρίτην ὁ πλοίαρχος συνελήφθη εἰς τὴν προκουμαίαν τοῦ Λονδίνου, ἐνῶ ἠγόραζεν εἰσιτήριον διὰ Μελβούρν τῆς Αὐστραλίας καὶ εἰς τὴν ἐπομένην σύνοδον τοῦ Κακουργοδικείου τῆς Βάλ-

στον κατεδικάσθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωσήφ Τόνσυ εἰς ἰσόβια δεσμὰ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ. Οἱ μόνοι οἵτινες ἐλυπήθησαν αὐτὸν οἱ ἐν Βάλστον πιστωταὶ του.

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Tit-Bit»

Εἰς τὸ προσεχές:

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ

Διήγημα

Ἀλεξάνδρα Παππυδοπούλου.

MAGAZINE ILLUSTRÉ
DE LA FAMILLE
Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16

(Συδρομηται ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).

La Saison

(Ἡ ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλέον τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ τιμειμένα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασιῶν, παιδῶν, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὀβόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν δειγμάτων κεντήματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, γράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα μικροῦ μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων τμήματος, soutache κτλ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » »

Ἐκδοσις πολυτελεῆς: περιέχοντα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτους δὲ 36 εἰκονογραφήματα χρωματισμένα κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » »

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφεῖ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλειστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ Τερτίλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, τολούται δὲ εἶτε ὅλα ὅμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Ταῦτα τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὅλη κληρὸς ἢ σειρὰ τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὠραίας Ἀποκάλυψις», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.